

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • březen 2013 • Ročník XIII

To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali

Jan 15,16: Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás, a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo...

Otázka úspěchu je tak nějak v popředí lidského přemítání. Osobní život, zaměstnání, rodina-nikde se této otázce zcela nevyhneme. Mám zde úspěch? A sem, do shromáždění, jsme přišli a cítíme se úspěšní či neúspěšní? Vůči společnosti, nejbližším, Bohu? Dnes existuje bohatá literatura úspěchu. Jsou kursy úspěšného jednání v rozličných životních situacích. Když nakoukneme příkladně k mobilním operátorům a jejich obchodní strategii. „Kolik nových duší získám?“, klade si otázku jeden. Ale u nás, v malém rybníku, je to spíš přetahování od konkurence. Najít nový slogan, myšlenku, aby to zaujalo, zabralo, vtíp, zdánlivě výhodná nabídka se zakrytými nevýhodami v pozadí. Spravedlivé dělení... Aby to zaujalo, zabralo u lidí...

I my křesťané hledáme strategii úspěchu. S čím je spojena: Aby nás přibýlo... (rostoucí sbor), aby se o nás přejně vědělo... (vliv ve společnosti), noví lidé, kterým na společenství záleží... (více nově obrácených a pro Krista získaných)...

Někdo si ve falešné skromnosti drží: Je špatné být úspěšný zde, na zemi! Avšak ne! Bible svědčí o opaku. Někdo i v dávné době měl víc stád, majetku, služebníků než druhý. Lidé v tom viděli Boží pozeňání. Žalm 1- svědčí o člově-

ku, kterému Hospodin žehná: „Vše, co podnikne, se zdaří“. To patří ke zbožnému životu. Nepustím tě, dokud mi nepožeňáš - praví Jákob k andělu Božím, s kterým zápasí. Ale všimněme si: Je to vedlejší produkt... hlavní je milovat Boha a znát jeho cesty.

Co je úspěch: Mít majetek a umět s ním nakládat? Vystudovat a najít dobré místo? Vychovat dobře děti, aby něco dokázaly a byly hodné? Jistě to vše, ale náš text to rozšiřuje: To je úspěch: **Ovoce, které zůstane!**

Ne vše, co vytvoříme, vykonáme, zůstane na věčnost. 1Kor 3,15: V den soudu shoří. Co projde prýs-ným Božím kriteriem? Skoro nic, jen: Člověk, zachráněný z ohně. Proto je třeba se soustředit na vztahy, druhé lidi. Já a ti druzí. Otázka po úspěchu souvisí s investováním do lidí, jejich spásy, proměny, růstu. To je trvalé ovoce. Služba druhým, to vytrvá, zůstane, bude úspěšné. Co je ovoce? Od kořenů, kmene, větví, listů - se tvoří plody. Propojenost osoby a výsledku. Ježíšův

obraz dobrého, zlého stromu. Kým jsem, jakým jsem... ne co dělám, oč se snažím. Celá kapitola začíná obrazem spojení: Vinný kmen-ratolesti. Kdo je těsně spojen, napojen, srostlý, na Ježíši - ten ví, že úspěch není z nás, úspěšným nás činí Boží život v nás. Jak se stát úspěšným? To je špatná otázka. Jak být v úzkém spojení s Ježíšem. Tak je to dobře, pak je důsledkem úspěch. V čem tkví jistota úspěchu: V Ježíšově ujištění: Poslal jsem vás, ustanovil jsem vás! Nejsme samozvanci. Úspěch všech instalací (elektro, vodo) tkví v tom, že jsou dobře napojené na centrum, na zdroj. Tak je to i s námi, abychom přivedli, donesli, vyřídili, musíme být napojeni na Pána.

Dvojnásobný příkaz lásky rámuje naše čtení: Toto je mé přikázání: Abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás, říká Ježíš... a na konci našeho oddílu: To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali... základ pro misijní činnost je láska, na začátku (uprostřed) i na konci... Láska v bibli ovšem není sentiment, ale vždy skutek... (Samařan, Zacheus).

Boží principy jsou jednoduché, srozumitelné. Až neuvěřitelné! Raději si sami tvoříme složité. Kolik se toho církev navymýšlí, aby rostla a prosperovala. Avšak jen jedno: **Být v Kristu** je základ (zůstává v mé lásce!) a **láska k lidem** (To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali). To život (v)pravdě naplní!

Amen.

br. f. Jan Opočenský

Dny mládeže v Litoměřicích.

Téma: V dialogu

Mládež Ústeckého seniorátu, včetně našich teplických mládežníků se ve dnech 30. 11.- 2. 12. 2012 sešla na faře v Litoměřicích.

Společný program byl na téma: V dialogu. Naši hosté, kteří se o nás duchovně, kulturně a přátelsky starali, byli Jiří Bureš (farář v Chomutově a seniorátní farář pro mládež), Jaroslav Pechar (farář v Braníku v Praze) a Zdeněk Turek.

Vedle hlavního programu nabitého na informace, jsme měli také příležitost hrát společenské hry, jamovat (hrát na hudební nástroje), hrát velkou bojovou hru a hlavně pořádně se seznámit. Sešlo se nás kolem dvaceti, a to i mimo Ústecký seniorát. V sobotu 1. prosince odpoledne

se také uskutečnila volba nového SOMu - voleného z dobrovolníků z řad mládeže vždy na dva roky.

(Text a foto: Jaroslav Nezbeda)

Ekumenické setkání žen s Valentýnem

V sobotu 16. února 2013 se u nás ve sboru konalo další z ekumenických setkání žen. Nejprve promluvil br. farář Jan Opočenský na téma „Nebojte se Valentýna“ a potom následoval komponovaný pořad,

zaměřený především na právě probíhající Týden manželství a obnovu manželského slibu. Po společném obědě se všichni přítomní pustili do výroby srdíček pro své milé.

(Foto a text: redakce SO)

Děti rostou jako z vody

Vloni v listopadu a v prosinci oslavili své krásné narozeniny naši mládežníci. Bára Jancyková měla patnáct, Radovan Gaudyn šestnáct let. Oslavili jsme to společně v presbyterně. Mladým členům sboru přejeme zdraví, hodně úspěchů ve škole i mimo ni a Boží požehnání ve všem jejich konání. (red)

K čemu slouží salár a kdy ho platit

Protože ve sboru jsou noví členové, dovolujeme si vysvětlit a připomenout, co je to salár. Jedná se o pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena. Od členů v produktivním věku s vlastním příjmem doporučuje Synod salár až do výše 5% jeho celkových čistých ročních příjmů. Salár se platí jedenkrát ročně či ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří. Salár je, vedle pravidelných sbírek po bohoslužbách, jediným zdrojem příjmů pro náš sbor. Bez něj bychom těžko dokázali čelit stále se zvyšujícím cenám za elektrickou energii, plyn, vodu a nutná vydání za provoz kostela. Doporučujeme našim členům, aby s placením pokud možno neotáleli. Děkujeme.

Nácvik sborového zpěvu v Teplicích

V sobotu 10. listopadu 2012 náš kostel hostil (přímo doslova) více než 30 amatérských zájemců o sborový zpěv.

Zúčastnili se jej členové sborů skoro z celého Ústeckého seniorátu. Nebylo to poprvé. Novodobá historie sborového zpěvu (po zemřelém bratru sen. J. Šplíchalovi) začala už předloni v Litoměřicích. Tehdy neméně úspěšně pod vedením celocírkevního kantora br. Lad. Morawetze. I tentokrát byl pořádatel výborem pozván člověk nadmíru povoláný, br. Miloslav Esterle. Je členem velice živého sboru v Chrástu u Plzně. V civilním životě je ředitelem ZUŠ v Plzni. V celocírkevním povědomí je znám jako předseda výboru, který v naší církvi pro nás připravuje nový evangelický zpěvník (EZ). V souvislosti s touto činností mezi mnohým jiným poznamenal, že EZ, který dosud používáme, dostal první impuls ke vzniku v roce 1950. Na lavicích se nám objevil po roce 1974. Ani nově připravovaný EZ nebude výjimkou. Tvůrčí kolektiv by jej rád dal do užívání v r. 2018. Jako dárek ke stému výročí vzniku naší ČCE. Dále nás ujistil, že nový EZ přes úpravy směrem k modernizaci písní (tj. textů a harmonizaci), může nadále sloužit, podobně jako dosavadní, jako učebnice historie vývoje církevního zpěvu.

Jedním z úsměvných momentů jeho poznámek byl zážitek při konzultaci úprav písní již zesnulého

prof. Petra Ebena. Bylo to v domácnosti jeho syna Davida. Ústý br. Esterleho: „*Měl jsem strach. Vždyť se jednalo o úpravy skladeb jeho otce, slavného profesora, skladatele a varhaníka. Avšak rozmluva se synem byla nad očekávání příjemná a produktivní.*“ Na závěr syn David poznamenal: „*Toto by podepsala i naše maminka.*“ Ona totiž byla koncovým kritikem veškerých manželových prací. Geny pro to měla, vždyť byla sestrou skladatele a prozaika Ilji Hurníka.

Vraťme se k sobotnímu nacvičování sborového zpěvu. Začátek byl v 10 hodin, konec před 16. hodinou. Čistého času ke zpěvu byly asi 4 hod. Za tuto dobu se nacvičilo pět písní už z nového zpěvníku. Já sám jsem se přidal na pouhých 15 minut. Pak jsem takticky ztichl a jen pozoroval a poslouchal. Jak má vypadat nádech, výdech, kde a jak má co na těle rezonovat při konkrétních hláskách. Samozřejmě předvedeno vše prakticky na všech zúčastněných a s nevyhnutelnými korepeticemi. Potom teprve došlo na samotné písně. Nejdříve po základních hlasech, jednotlivých verších a vše s neustálými opravami. Pak následovalo sezpívávání altů se soprány, tenorů s alty, basy se soprány, tři hlasy dohromady a i jinak podle ošidných míst v písních. Zážitek! I pro posluchače.

Zajímavá byla jeho poznámka při nacvičování písně (z 15. stol. tzv. Gregoriánského chorálu), abychom si představili zpěváky rozmístěné do dvou až tří míst v chrámu a až kánonický posun mužských hlasů. Znalci říkají, že to tak mohlo být. Jmenuje se „Jezu Kriste, Synu

Boží“ a na stránkách našeho sboru je s ostatními nacvičovány písněmi k poslechu na adrese: <http://teplce.evangnet.cz/>

Dalším, co nesmím vynechat, je, jak bratr Esterle prakticky nepustil ladičku z ruky. Že by potíže s hudebním sluchem? Nebo finta k udržení zpěváků ve střehu? Ne, tak to není. Osobně jsem na něj poprvé narazil o prázdninách v Chotěboři. Bylo z něj cítit, jak miluje své housle. (Tehdy mu bylo 16 let a začal chodit na konzervatoř.) Už tam ladičku měl stále v kapse a kontroloval s ní i zvony v dále. Jestli a jak jsou naladěny. Takže! Ne hudební „hluch“, ale už tehdy „perfekcionista.“ Zde u nás pomocí této ladičky neustále udával tóny všem hlasům při každém nástupu. Kontroloval je po doznění třeba i tří slov, o jaký chloupek se u konečného tónu sjelo dolů. Často potom utrousil: „No, to by ještě šlo.“

Jednoduše řečeno, bylo to náročné, ale zážitek. I pro mne, jako posluchače. Samotným zpěvákům musely dunět hlavy ještě doma pod peřinami. Věřím ale, že naáádherně!

Pavel Jirsák

Adventní, vánoční i novoroční čas byl ve sboru na události bohatý

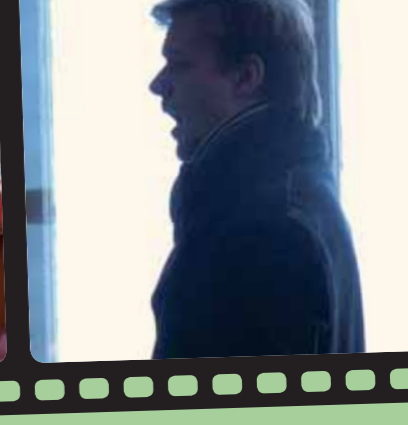
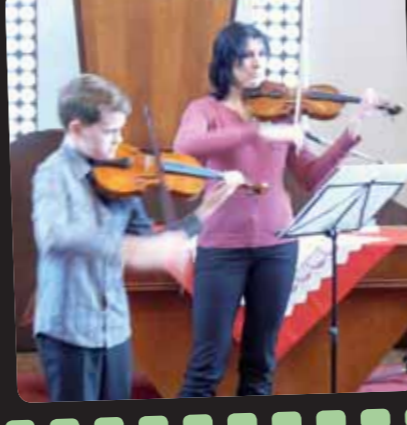
Jako každý rok, tak i vloni byl čas před Vánocemi na události ve sborovém životě bohatý. O druhou adventní neděli nás při bohoslužbě i po ní potěšili hrou a zpěvem hosté manželů Valtových ze Základní umělecké školy v Dubí a z teplické konzervatoře.

V neděli 23. prosince se kostel Českobratrské církve evangelické v ulici J. V. Sládka zaplnil do posledního místečka. Bratr Milan Jancyk napočítal 98 přítomných. Aby ne. V ten den vystoupili u překrásného vánočního stromu kluci a děvčata z mateřské školy Fráni Šrámka pod vedením svých učitelek, sborové děti zase předvedly krátké říkanky a písničky, které s nimi nacvičil bratr farář Jan Opočenský. A odpoledne, když už se začalo smívat, jsme byli všichni velmi příjemně překvapeni vánočním představením naší mládeže

Bravo, mládeži! (DVD se záznamem představení je možné získat u Vítka Vondráčka, a tak si báječné odpoledne kdykoliv připomenout). Kdo měl čas a chuť, přišel o Štědrý den na kus řeči, zpívání a pro Betlémské světlo do presbytery. A veselo, jak má být, tu bylo i na Silvestra. Chvilí jsme poseděli, pánové na farní zahradě odpálili ohňostroj, při něm jsme si přáli samé krásné věci a děkovali jsme za Boží blízkost a přízeň v roce 2012. Půlnoc jsme přivítali už ve svých domech. V neděli 1. 1. 2013 odpoledne byla první letošní bohoslužba a po ní následovalo připomenutí - promítání fotografií z pestrého života sboru 2012. (red.)

Druhá adventní neděle roku 2012 se nesla v duchu tradičního koncertu hostů manželů Valtových

Mgr. Zdeněk Bárta: Připom

Milí přátelé,

děkuji za pozvání k tomuto vašemu shromáždění, k připomínce 17. listopadu. Vážím si vašeho pozvání a jsem rád, že jste navázali na tradici ústecského sboru připomínat tento den. Je dobře, když si v církvi uvědomujeme naši přináležitost k našemu světu, k dění v něm a také naši spoluodpovědnost za to, co se v našem světě děje, či dalo a určilo to náš další vývoj.

Je, myslím, dobré nejprve připomenout, že svátek 17. listopadu je především a v prvé řadě svátek studentů. Je to Mezinárodní den studentstva, někdy též zvaný Světový den studentstva, který je připomínkou tragických událostí, k nimž došlo v období od 28. října do 17. listopadu 1939 v tehdejším Protektorátě Čechy a Morava. Je to tedy 73 let od smrti Jana Opletala. Málokdy v historii měla smrt jednoho člověka tak dalekosáhlé důsledky, jako byla jeho smrt 11. listopadu 1939, když zemřel na následky zranění, které utrpěl při demonstracích k 28. říjnu, dnu založení Československa. Jeho pohřeb 17. listopadu se stal ohromnou demonstrací proti okupaci českých zemí. Nacisté přistoupili k naprosto neslychaným teroristickým krokům. Popravy studentů, uzavření vysokých škol, zatýkaní profesorů a studentů, transporty do koncentračních táborů atd. atd...

Mezinárodní den studentstva byl vyhlášen v roce 1941 v Londýně při příležitosti druhého výročí těchto událostí. Stalo se tak na zasedání Mezinárodní studentské rady, jehož se zúčastnili delegáti z 26 zemí. Mladí lidé, a právě většinou studenti to jsou, kdo v našich i světových dějinách bývají prvními iniciátory radikálních společenských změn díky svému idealismu, stárím a zkosnatělosti ještě nepokaženému, díky nedělené ještě odpovědnosti za vlastní děti a rodiny.

A tak se cítím poněkud nepatřičně – k této příležitosti by na tomto místě možná měl spíše mluvit nějaký dnešní student, který by jistě lépe posoudil toto výročí z osvobodivého odstupu dnešní mladé, stárím a zkušenostmi nezatížené generace.

Ale budiž, pozvali jste mne, a tak se pokusím svého úkolu zhostit, jak budu umět. Události samotného 17. listopadu 1989 před třídvaceti lety jsou, myslím, natolik všem zde známé, že je zde není třeba popisovat. Chci se zmínit spíše o tom, co následovalo, čemu se říká Sametová

revoluce a co nakonec dalo dnešnímu dni oficiální název Den boje za svobodu a demokracii. A také samozřejmě se chci zmínit i o našem vývoji po onom roce 1989. Nejprve bych rád předeslal, že ačkoliv jsem stál roku 1989 v čele té takzvané „sametové revoluce“ na litoměřickém okrese, a ačkoliv jsem se už jako mladý účastnil aktivně „Pražského jara“ 1968, revoluce jako takové nemám ani trochu rád. Považuji za šťastný každý takový národ, kterému je dopřáno v postupném, nepřetržitěm vývoji kultivovat svou občanskou společnost, vzdělávat se, učit se úctě k právu a spravedlnosti, k lidským právům, k obyčejné lidské slušnosti. Našemu národu není takováto nepřetržitá historie dopřána, naše historie je historii „přetržitou“ se všemi jejími negativními průvodními znaky. Začínáme vždy znovu, už po staletí a vždy při tom přijdeme

alespoň o část elity národa, což nás, jako národ neblaze poznamenává. Nemám tedy rád revoluční převraty, ale ony občas zřejmě být musí. Co ale už vůbec nenávidím, to jsou revoluce krvavé. Ti, kdo dnes říkají, že „sametovost“ našeho posledního politického převratu v roce 1989 byla chybou, a mluví o tom, že se mělo s minulou garniturou tvrdě zatočit, že měla téct krev, ti lidé nevědí, co říkají a nevědomují si, co taková občanská válka může znamenat.

Tito lidé záměrně diskreditují celý ten nádherný, vpravdě křesťanský ethos, který sametovou revoluci provázal. Ten ethos u toho byl zásluhou právě těch, kteří převrat v různých občanských iniciativách pomalu připravovali a poté jej - v jeho prvé fázi, v prvních měsících vedli - to jest právě těch samotných studentů, a pak také umělců - zejména divadelníků - a lidí kolem Václava Havla a Charty 77.

Potoky krve prolité při politických převratech nikdy nezajišťují do budoucna pozemský ráj. Naopak - obnova společnosti bývá daleko těžší a náročnější, než po těch nekrvavých, sametových. Radikalita revoluce, zejména revoluční násilí a prolitá krev samozřejmě vůbec nezajišťuje správný směr nastoupené cesty, jak mnozí tvrdí, právě naopak. Násilí plodí pouze další násilí a společnost jakýmikoliv jatkami jen degeneruje, hrubne a stává se na dlouhou dobu necitlivá k nespravedlnosti, násilí, teroru, politickým čistkám a útlaku všeho druhu. Na cizí krvi, na mstě a násilí nikdy není možné stavět novou budoucnost. Dobro lze budovat pouze dobrými prostředky. Poučným příkladem jsou naše česká čtyřicátá a padesátá léta, kdy násilné a namnoze krvavé vyhnání našich spoluobčanů německého jazyka jako kolektivní msta za nacistická zvěrstva jen otevřelo cestu brutalitě padesátých let a nástupu komunismu. Zmiňuji to záměrně právě v tomto našem kraji, který dodnes nese jizvy po vyhnání původních, německy mluvících obyvatel.

Ale vraťme se k Listopadu. Všimli jste si toho, jak po každém převratu - a to ať již krvavém či pokojném - se deklamují fráze typu: již nikdy žádná nespravedlnost, již nikdy žádné vykořisťování, již nikdy otroctví! I po tom našem listopadovém se podobné fráze deklamovaly. Je to až zábavné, tahle stále se opakující iluze.

Jenže: Žádný převrat, žádná změna mocenských struktur společnosti nikdy neukončuje dějiny, nikdy nenastolí ráj na zemi. Je pouze křížovatkou, na které se společnost vydává novým směrem. A jaká ta nová cesta bude, to je vždy nejisté, to je vždy otevřené a odvislé od vývoje, který po převratu nastane. Už Karel Havlíček Borovský věděl v roce 1848, že kdybychom se třeba „urevolucionovali“, jak doslova píše, ale nezměnili přitom své modely občanského chování, neučili se postupně a pracně demokratickým

ínka událostí 17. 11. 1989

návykům, k ničemu nám to nebude. TGM pak jen opakoval Havličkovu myšlenku se svým známým požadavkem alespoň padesát let nepřetržitého pokojného vývoje společnosti.

Po každém politickém převratu se vždy naskýtají minimálně dvě cesty. V tom lepším případě otevře převrat novou možnost postupně budovat lepší právní a demokratický stát, sociálně citlivý, pěstovat občanskou společnost; v tom horším případě zneužije převratu úzká skupina uzurpátorů, která rychle odstraní - násilně či pomocí šikovné dezinformační kampaně - duchovní otce revoluce, zmocní se veselé moci a konce takových převratů mohou být horší jejich počátky.

A kdo si ještě pamatujete na tu dobu před třidvaceti lety, vy dobře víte, na jakých hodnotách byla sametová revoluce stavěna. Příklad za všechny: modlitba Otčenáš, kterou s Václavem Malým opakovala celá statisícová demonstrace v Praze na Letné. Anebo to Havlovo heslo o tom, že pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí. Dnes je toto heslo cynicky vysmívané, v ústech mnohých je dnes dokonce módní nadávkou slovo „pravdoláskař“.

A přitom naše evropská civilizace dobře ví, či alespoň by měla vědět, že nové počátky lze stavět vždy pouze právě na pravdě a lásce. A také na odpuštění a smíření. Vždyť je to vloženo již do její duchovní kolébky, do Bible. Cantus firmus zejména Nové Ježíšovy Smlouvy je přeci milost! Odpuštění!

V listopadu 89 díky nadšení studentů, umělců, tak či onak věřících lidí, díky unavenosti režimu a změnám v okolních zemích, díky touze po

spravedlivějších pořádcích i touze po lepší životní úrovni, v tom listopadu započala naše cesta k demokracii. Cesta, která je dnes bohužel stále zmatenější a tápavější.

Rádi bychom se, alespoň všichni slušní lidé, vrátili hodnotově do společnosti tradičních demokratických států. To mimochodem vadí nejvíce našim euroskeptikům, právě tato hrozba, že by při ještě užší spolupráci v rámci Evropy museli dodržovat právo a obyčejnou lidskou zodpovědnost a slušnost, jak je v Evropě zvykem.

Před dvaceti třemi lety tedy propukla naše nekrvává revoluce, která - a to je třeba stále připomínat - zásadním způsobem proměnila k lepšímu naši zemi. Nejen že země zkrásněla, zbohatla, je radost dívat se na opravené historické domy, kostely, reprezentativní budovy, novou architekturu, země přestala připomínat ubohou stařenku na prahu smrti a proměnila se v žádoucí mladé děvče. Okolí lidských sídel je udržované, v oknech květiny, silnice si již většinou nespletete s tankodromem, pomalu ožívají řeky, vzduch není tak jedovatý.

Ale také a hlavně: Máme svobodu. Můžeme třeba svobodně kritizovat našeho prezidenta, který nám dělá ostudu po celém světě, a nic se nám za to nestane, zatímco v minulém režimu okřídlená věta: Husák je vůl byla považována za prozrazení státního tajemství a člověk za to mohl jít do kriminálu na dlouhé měsíce, ne-li roky. Můžeme cestovat - máme-li na to ovšem peníze, můžeme pracovat v zahraničí - umíme-li jazyk, mladí mohou studovat po celém světě, máme svobodu slova, svobodu shromažďování, svobodu zvolit zemi, kde chce-

me žít. Tyto a tisíce dalších věcí jsou úžasné a báječné.

A měli bychom za ně děkovat každý den Pánu Bohu, protože jsou to věci nezasloužené - vždyť pro ně většina národa nic neudělala po dlouhá desetiletí, po která se vládnoucích komunistů lidé nepřiměřeně a zbytečně báli. Nezapomeňme, že 90% lidí komunistickému režimu dávalo dobrovolně legitimitu ve volbách, tehdy každých pět let, oslavovalo jej v prvomájových průvodech, vyvyšovalo sovětské vlajčičky atd. atd.

Když se ztrouchnivělý režim, kterého už to samotného nebavilo, zhroutil, začali jsme nově stavět tento stát. Znovu opakují: Žádný převrat, žádná změna mocenských struktur nikdy neukončuje dějiny, nikdy nenastolí ráj na zemi. Je pouze křížovatkou, na které se společnost vydává novým směrem. A jaká ta nová cesta bude, to je vždy nejisté, to je vždy otevřené.

Proto je škoda, že ona transformace země se od počátku záměrně prováděla tak, že se při ní rezignovalo na právní řád a spravedlnost. Pamatuji se, jak jsme hned po převratu jako poslanci v České národní radě sváděli v tom prvním dvouletém volebním období zápas právě o nastolení práva a spravedlnosti. Jenže většina lidí tehdy uvěřila neoliberalům, že není jiná alternativa, že neexistuje nějaká jiná cesta, než onen divoký způsob transformace státu. Každý pokus hledat nějakou alternativu ke gründerkému kapitalismu byl tehdy nazýván třetí cestou, což se považovalo za sprosté slovo, které se téměř nesmělo ani vyslovit.

A tak náš dnešní systém ani po těch třidvaceti letech není zatím

ani zdaleka ještě skutečnou demokracií. Zažíváme to, co se zpívá v té písničce: K svobodě je dlouhé putování! Však to známe z Písma, zejména z toho příběhu o Židech putujících 40 let po poušti.

Budeme-li chtít žít jednou tak, abychom si sami sebe mohli opravdu vážit, a nebudeme-li chtít zcela zahodit ten úžasný dar svobody, který jsme před dvaceti lety dostali, nebude, než čím dál nekompromisněji požadovat nápravu zlořádů a korupce i rezignaci zlotřilých a neschopných politiků. Kdybychom alespoň chodili k volbám! A pokud jdeme, nevolili jako ovce stále dokola populistické cyniky, kteří se nám smějí do obličeje!

Neměli bychom propadat letargii. Demokracii, právo, spravedlnost, sociální ohled na slabé, handicapované a na minority - to vše je třeba stále opečovávat jako vzácnou zahradu - štěpovat, vytrhávat plevel, okopávat, hnojit - prostě o to pečovat! Každý z nás, ať jako občan, člen církve, či člen nějakého sdružení, neziskové organizace - prostě jako účastník občanské společnosti to musí dělat! I nejkrásnější zahrada může zcela zplánět a stát se neproniknutelnou džunglí. Před dvaceti třemi lety jsme dostali nádherný dar svobody. Je třeba o něj pečovat jako o vzácnou perlu. Nepohrděme jím a nepromarněme jej!

Vždyť vlastně kvůli tomuto požadavku opečovávat tu vinici, která nám byla svěřena, se přece k takovému přlížitostem, jako je tato, scházíme.

Výstavou dobových fotografií i vloni k důstojnému shromáždění přispěl Miroslav Rada z Oseka.

Pravidelná shromáždění

• neděle	9.30 hodin	bohoslužba
	10.00 hodin	nedělní škola

po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje

• úterý	16.00 hodin	o. s. Amálka
• středa	16.00 hodin	biblická hodina
• každý 2. pátek v měsíci		setkání mužů
• sobota	18.00 hodin	setkání mládeže

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

Plán akcí na I. pololetí 2013:

- 17. března
 - výroční sborové shromáždění Teplice
- 19. března
 - setkání kazatelů Teplic, CASD
- 29. března - 1. dubna
 - velikonoční svátky
- 6. dubna
 - seniorátní výlet mládež - rodiny: Třebušín. Kalich
- 13. - 14. dubna
 - návštěva A. Balcara s rodinou (Nové Město p. S.)
- 1. května
 - bohoslužba v kapli sv. Wolfganga, Komáří Vížka
- květen
 - setkání mužů z Ústeckého seniorátu, Teplice
- 24. května
 - Noc kostelů
- červen
 - setkání rodin
- 27. června
 - uctění památky sestry JUDr. Milady Horákové u pomníku v Teplicích

Každý má bojovat proti tomu zlu, na které sám stačí

Univerzita Karlova (UK) dokončila multimediální web o Janu Palachovi a o dalších „živých pochodnících“. Web byl zprovozněn už před rokem, vědci z Filozofické fakulty UK ale jeho finální podobu představili při letošním výročí Palachova sebeupálení. Internetové stránky představují životní příběh studenta FF Palacha, který se 16. ledna 1969 zapálil na Václavském náměstí v Praze, aby vyburcoval českou společnost z rezignace.

Webové stránky dosud byly v anglické a polské jazykové mutaci, nyní jsou i v mutaci německé a francouzské. Autoři obohatili web o historické texty k dalším kapitolám Palachova příběhu i o nové příběhy „živých pochodnících“. Nově přibyl také archiv uměleckých fotografií a archiv dokumentů,“ popsal mluvčí univerzity Václav Hájek novinky na portálu. Internetové stránky představují životní příběh studenta FF Palacha, který se 16. ledna 1969 zapálil na Václavském náměstí, aby vyburcoval českou společnost z rezignace, do níž začala propadat po okupaci v srpnu 1968. Zemřel o tři dny později 19. ledna. Známý je jeho výrok, že každý má bojovat proti tomu zlu, na které sám stačí.

Palachův pohřeb se pak stal jednou z posledních velkých akcí, při níž lidé dali najevo nesouhlas s realitou, která nastala po konci demokratizačního procesu, takzvaného Pražského jara. Součástí portálu jsou také třeba desítky nepřilíh známých Palachových fotografií z dětství nebo audiozáznamy reakcí na jeho hrdinský čin. Filozofická fakulta UK se tématu Palach věnuje dlouhodobě, už v roce 2009 při 40. výročí jeho sebeupálení

zorganizovali akademici konferenci a výstavu. Web tento projekt završuje, badatelé na něm spolupracovali s Českou televizí a rozhlasem, Národním filmovým archivem, Národním muzeem nebo Ústavem pro studium totalitních režimů. Rektor univerzity Václav Hampl a děkan fakulty Michal Stehlík ve středu 16. ledna večer také před budovou FF na Palachově náměstí položili u Palachovy pamětní desky kytice a věnce. V rámci vzpomínkových akcí se konal happening k výročí Knihovny Jana Palacha, na fakultě byl premiérově promítnut první díl trilogie o Palachově příběhu Hoříci keř režisérky Agnieszky Hollandové. Jan Palach byl českobratrského vyznání a členem sboru v Libiši, kde byl na bohoslužbách i krátce před svým činem. Kázání a modlitby nad jeho hrobem pronesl farář Českobratrské církve evangelické Jakub S. Trojan, pozdější signatář Charty 77 a následně od 90. let profesor teologie. Palach sice nebyl pravidelný účastník sborového života, ale podle svědectví Jakuba Trojana, byl tradicí české reformace ovlivněn a při posledním rozhovoru spolu hovořili o Janu Husovi.

Autorem textu je ČTK, Jan Kirschner, 19. 1. 2013